

บทที่ 1

หนึ่งภูเขาเสมอฟ้า หนึ่งกระบองเสมอคิ้ว

"คิดดูเถิด ที่จริงแล้วเหตุผลแต่ไหนแต่ไรเป็นเรื่องที่ง่ายตายที่สุดในโลก น้ำไหลลงสู่ที่ต่ำ เมฆลอยบนฟ้า มีแสงสว่างย่อมมีความมืด ถึงเวลาเปลี่ยนย่อมต้องเปลี่ยน"

เจ้าอารามอธิบายด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

หนึ่งเซวียนิ่งเจียบอยู่ครู่ก่อนเอ่ยถาม

"ไหนเมื่อก่อนท่านไม่คิดเช่นนั้น"

"นิกายเต๋าถึงอย่างไรคือนิกายเต๋าของเฮ่าเทียน เช่นเดียวกับดวงวิญญาณคือดวงวิญญาณของมนุษย์ ยามที่มีชีวิตอยู่อย่างสงบสุข ผู้ใดจะคิดฆ่าตัวตายเพื่อให้ได้ดวงวิญญาณดวงใหม่"

นิ้วมือของเจ้าอารามถูไปไม่เบาๆ ทำให้เกิดเสียงอันไพเราะสดใส คลอไปกับเสียงพุดของมัน เช่นเดียวกับดอกไม้ป่าโดยรอบที่ส่งกลิ่นหอม

"การที่ข้าเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง หรืออาจกล่าวว่กล้าที่จะคิดเรื่องนี้ ต้องขอบใจเยี่ยชูผู้เป็นศิษย์ที่ยอดเยี่ยมของข้า มันรู้แจ้งเส้นทางใหม่ในซอยเล็กๆ ที่เมืองหลินคัง ก่อตั้งนิกายใหม่ และ

เขียนข้อความที่กระตุ้นผู้คนให้คิดพิจารณา เป็นการบอกแก่ข้าว่า
คิดเช่นนี้ก็ได้ ดังนั้นในบางแง่มุมมันต่างหากที่เป็นอาจารย์ของข้า"

สายตาของเจ้าอารามจ้องไปที่ซังซังแล้วเอ่ยข้อความสำคัญ

"คำสอนของนิกายใหม่และนิกายเก่าที่จริงแล้วมิได้ขัดแย้งกัน
เพียงแต่ไม่ใช่สังฆธรรมในช่วงเวลาเดียวกัน อดีตกาลที่ผ่านมามนุษย์มีชีวิต
อยู่ในยุคแห่งความป่าเถื่อนจึงต้องการการดูแลจากท่าน แต่ในที่สุด
มนุษย์ก็พัฒนา เมื่อพันปีที่แล้วปรากฏจอมปราษฎ์ ปรากฏต้าเลนกวอน
หน่วยแสงสว่างผู้ก่อตั้งนิกายหมิง เคอเฮ่าหฺวาน เหลียนเติง รวมถึงข้า
หลากหลายเรื่องราวได้พิสูจน์แล้วว่ามนุษย์ได้พัฒนาไปถึงขั้นที่มนุษย์
ในยุคแรกเริ่มไม่อาจจินตนาการได้ มนุษย์พัฒนาแล้วจึงไม่จำเป็นต้อง
ให้ท่านดูแลอีกต่อไป มีความสามารถมากพอที่จะปกป้องตัวเอง
ไม่จำเป็นต้องตายแล้วเกิดใหม่ให้เหมือนหญ้าป่าที่ถูกทรมาทรรกรรม
ไม่จำเป็นต้องทนทุกข์ในวัฏจักรอันไม่สิ้นสุดระหว่างทิวาและราตรี
นานชั่วกัปชั่วกัลป์"

น้ำในสระยังคงเย็นเฉียบ ริมสระน้ำกลับอบอุ่นเหมือนฤดูวสันต์
ดอกไม้ป่าที่ดังมาและต้นไม้ใบเขียวที่ถูกเจตนารมณแห่งดาบของ
หญิงเซวียตัดเฉือนจนกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยค่อยๆ ถูกความอบอุ่น
แห่งวสันต์ซอมแซมจนเหมือนเดิม

ทั่วบริเวณเงียบสงบ นึนนานไม่มีเสียงใดๆ มีเพียงเสียงขลุ่ยไปไม้
อันไพเราะที่หว่างนิ้วของเจ้าอารามเท่านั้น เสียงนี้ไม่ได้สื่อความหมาย
ให้ล่าถอยเหมือนฆ้องในสนามรบ แต่เหมือนเสียงกลองศึกเสียมากกว่า

หญิงเซวียใช้เวลานานพอควรว่าจะสลัดความแตกตื่นออกไป
จากใจได้ เอ่ยกับเจ้าอารามที่อยู่ฝั่งตรงข้ามว่า

"จอมปราษฎ์ก็เคยกล่าววาทะที่มีความหมายในทำนองเดียวกัน

มนุษย์พัฒนาจนถึงขั้นที่ไม่จำเป็นต้องมีเฮาเทียนแล้วจริงๆ นานแล้ว
ที่มนุษย์ยืนได้ บางคนถึงขั้นโอบยบินได้อย่างอิสระเสรี จุดที่ต่างกันคือ
พวกเราสถานศึกษาคิดว่ามนุษย์จำเป็นต้องไปในดินแดนที่กว้างขวาง
กว่าเดิม ส่วนนิกายเต๋ายังคงคิดว่าไม่ต้องไปไหน"

เจ้าอารามเอ่ยว่า

"เมื่อหลายปีก่อนข้าเคยบอกไปแล้วว่านี่คือข้อแตกต่างทางอุดมคติ
ซึ่งไม่อาจคลี่คลายให้ลงรอยกัน ข้าคิดว่าความเป็นนิรันดร์มาจาก
ความสวยงามของความสงบนิ่ง ส่วนจอมปราษฎ์และศิษย์ของมัน
ล้วนคิดว่าการเปลี่ยนแปลงต่างหากที่คือความเป็นนิรันดร์"

"การเปลี่ยนแปลงคือสภาวะปกติ ส่วนการไม่เปลี่ยนแปลงคือสภาวะผิดปกติ
ที่ปรากฏเป็นครั้งคราวเท่านั้น"

"เดิมที่มนุษย์ก็เป็นผลผลิตจากสภาวะที่ไม่ปกติอยู่แล้ว ใยต้องเฝ้าหา
สภาวะปกติ"

"หากเหยียชูยังไม่ตาย หรือศิษย์ที่ใหญ่อูอยู่ที่นี้อาจโต้แย้งกับท่าน
ในด้านนี้ได้ ส่วนข้าไม่อาจสู้ท่านได้ เรื่องที่ข้าถนัดคือการต่อสู้และฆ่าคน
ไม่ใช่การปลุ่ฉวนวิชันนา ทว่าแม้แต่ข้าก็ยังมองออกถึงข้อบกพร่องสำคัญ
ในหลักคิดของท่าน"

"เชิญอธิบาย"

"หากยังคงเป็นระบบปิดซึ่งตัดขาดจากโลกภายนอก เช่นนั้น
ต่อให้ไม่มีเฮาเทียนก็ต้องมีเจตนากรรมณศุนย์กลางที่รักษาภฏให้ดำรงอยู่
ผู้ใดจะกระทำ"

หลังนิ่งเสียบอยู่ครู่ เจ้าอารามก็เอ่ยเสียงเรียบว่า

"ข้าจะทำ"

เจ้าอารามเอ่ยต่ออีกว่า

"เห็นไหม ขนาดเรื่องนี้ยังแก้ไขได้อย่างง่ายดายเช่นนี้เลย"

ข้าจะทำ? ทำอะไร ทำหน้าที่เจ้าเทียน...ดู บนฟ้ามีเมฆครึ้ม อากาศเปลี่ยนแล้ว ฟ้าร้องแล้ว ฝนตกแล้ว รีบเก็บผ้าเร็ว...ชั่วขณะนั้นในห้วงแห่งความนึกคิดของหญิงชเวียมีประโยคเหล่านี้แวบเข้ามา

มันกัมหน่านิ่งเงียบ มองเงาท้องฟ้าที่สะท้อนในสระน้ำ อากาศตกตะลึงสงบลงบ้างแล้ว จึงเริ่มมีสมาธิให้พิจารณาเรื่องนี้ ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกว่ายอดเยียม

เจ้าอารามช่างยอดเยียมจริงๆ

สังหารเจ้าเทียนเพื่อตนเองจะได้กลายเป็นเจ้าเทียนคนใหม่ นี่ไม่ใช่ตัวท่านงามสง่าข้าใคร่เป็น แต่เป็นคนอย่างท่านข้าก็เป็นที่นี้เป็นความทะเยอทะยานที่เหนือความคาดหมาย และเป็นคำประกาศที่แข็งแกร่ง

ไม่ว่าเรื่องใดขอเพียงใหญ่โตพอก็ทำให้ผู้คนรู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ได้ เช่นยอดเขาหิมะและทุ่งร้าง ความทะเยอทะยานขอเพียงสูงพอก็ถือเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่ง

เจ้าอารามสุดท้ายแล้วก็เดินไปถึงย่างก้าวของอาจารย์และอาจารย์อา มันไม่เคยสงสัยในเส้นทางของตนเอง เพราะภูมิหลังและสิ่งที่สั่งสมมานานแสนนานของนิกายเต๋าเป็นพื้นฐานที่เพียงพอสำหรับอุดมคติของมัน ทำให้มันได้ข้อสรุปในทันทีว่าเมื่อเจ้าเทียนใช้การไม่ได้ก็เปลี่ยนใหม่ และมันจะเป็นเอง!

ช่างทะเยอทะยานนัก

ช่างโอหังนัก

ซังซังมองฝั่งตรงข้ามด้วยสีหน้าไม่แสดงอารมณ์

นอกจากหญิงชเวียแล้วเจ้าอารามคือผู้ที่อยู่ใกล้เจ้าเทียนมากที่สุด

ในโลก

ไม่ว่าเว่ยกวงหมิงหรือจ้าวบัลลังก์โองการฟ้าคนก่อนล้วนเทียบมันไม่ได้ มันล่องรู้ถึงโองการฟ้า รอคอยอย่างทรमानที่เกาะหนานไต้หวันหลายปี มันติดต่อกับนางหลายครั้ง ย่อมล่องรู้ถึงความคิดของนาง

"ท่านคือรูปปั้นที่นิกายเต่าสร้างขึ้น การเปลี่ยนรูปปั้นไม่จำเป็นต้องใช้ความโอหัง"

เจ้าอารามเอ่ยบอกนางโดยไม่ได้มีอาการสงสารเหมือนก่อนหน้านี้แล้ว ในความสงบนิ่งแฝงธรรมชาติของผู้ที่มีอายุสูงกว่า จากนั้นมันเอ่ยกับหญิงเซวี่ยว่า

"สถานศึกษาและนิกายเต่าต่างไม่ต้องการเข้าเทียบ อย่างน้อยก่อนจะถึงช่วงสุดท้ายของเส้นทาง พวกเราอาจเดินร่วมทางกันได้ หรืออาจกล่าวว่าเจ้าอาจโน้มน้าวตนเองให้คิดว่าจอมปราชญาเป็นฝ่ายผิดได้"

หญิงเซวี่ยนิ่งเงียบไปนานก่อนตอบว่า

"ไม่ อาจารย์ไม่ผิด ที่จริงแล้วท่านก็ไม่ผิด มนุษย์ไม่ต้องการหนึ่งเข้าเทียบอีกต่อไปแล้วจริงๆ"

ซังซังสีหน้าเรียบนิ่งเหมือนไม่ได้ยินสิ่งใด มันกุมมือนางพลางเอ่ยกับเจ้าอารามต่อไป

"ข้าก็ไม่ต้องการเข้าเทียบ แต่ข้าต้องการภรรยา"

เข้าเทียบจะดำรงอยู่หรือไม่มันไม่สนใจ แต่มันจำเป็นต้องสนใจภรรยา เข้าเทียบเก่าหากจากไปสามารถเปลี่ยนเป็นเข้าเทียบใหม่ ส่วนภรรยาหากจากไปใช่หรือไม่ว่าก็เปลี่ยนใหม่ได้ ต่อให้เปลี่ยนได้...

ไม่ ไม่มีต่อให้ไม่มีการเปลี่ยน

ยิ่งไม่อาจไม่มีภรรยา

หญิงเซวี่ยบอกเจ้าอารามรวมถึงคนทั้งโลก

เจ้าอารามค่อนข้างเสียดาย แต่ไม่ได้กระทบกระเทือนอะไรมากนัก ต่อความคิดมัน มันตามหาเข้าเทียนมาหลายวัน มรรคจิตแข็งแกร่งตั้งศิลาที่สายลมพัดแรงสายน้ำไหลเชี่ยวก็ไม่อาจทำให้หวั่นไหว เฉกเช่นสภาวะผลิบานของดอกไม้ป่าเต็มภูเขาที่มีอายุขัยยัง

"จอมปราษฎ์คงผิดหวังในตัวเจ้า บัดนี้มาคิดดู มันน่าจะผิดหวังในตัวเจ้าตั้งแต่ตอนนอญริมแม่น้ำซื่อแล้ว ไม่ว่าจะทำลายเข้าเทียนหรือเปลี่ยนเข้าเทียนถึงอย่างไรก็เป็นเรื่องของมนุษย์เอง พวกเราได้แต่ตัดสินใจเอง ส่วนเจ้ากลับยืนอยู่ข้างนาง เจ้าคิดว่าตัวเองเป็นมนุษย์หรือไม่"

เจ้าอารามแยกนิ้วมือออกทำให้ใบไม้เขียวพลิวร่วงลงที่หน้ารองเท้า แล้วถูกเจตนารมณห์แห่งดาบที่ยังหลงเหลืออยู่ตัดขาดเป็นชิ้นๆ

หญิงเซวียสีหน้าแปรเปลี่ยน มันจำคำพูดของอาจารย์ก่อนจากไป ที่ริมแม่น้ำซื่อได้อย่างชัดเจน ตอนนั้นมันสามารถกำจัดปัญหาเรื่องเข้าเทียนเวลานี้มันก็ยังสามารภ

"นี่เป็นปัญหาเกี่ยวกับทัศนคติสามอย่าง"

หญิงเซวียเอ่ย

"ทัศนคติต่อการดำรงชีวิตและทัศนคติต่อโลกขัดแย้งกัน ส่วนทัศนคติที่ขัดแย้งกันมากที่สุดคือทัศนคติต่อความรัก ข้าไม่อาจปล่อยให้นางตาย สถานศึกษาต้องการให้ข้าฆ่านาง ข้ายังไม่ฆ่า ยิ่งไม่ต้องพูดถึงท่าน โลกนี้จะเป็นเช่นไรเวลานี้ข้าใส่ใจมากจริงๆ แต่ข้าใส่ใจว่านางจะเป็นอย่างไรมากกว่า"

"รักคนทั้งโลกคือความรักอันยิ่งใหญ่ ความรักของเจ้าที่มีต่อนางคือความรักที่เล็กน้อย"

หญิงเซวียนิ่งเงียบไปครู่ก่อนเอ่ยตอบ

"แต่...ทั้งหมดล้วนคือความรัก หรือมิใช่"

มันไม่พูดอะไรอีก ปลอดภัยลง หยิบลูกธนูขึ้นมาแล้วเตรียมยิง
เจตนารมณ์แห่งยันตริมสระน้ำค่อยๆ สลายไป เจ้าอารามกำลังจะกลายเป็น
ส่วนหนึ่งในภาพวาด การสนทนาต้องสิ้นสุดอย่างแน่นอน และการต่อสู้
ต้องเริ่มต้นด้วยเช่นกัน

ยันตร์รูปอี่ที่ปกคลุมรอบสระน้ำค่อยๆ หลอมรวมเข้ากับฟ้าดิน
เจตนารมณ์แห่งดาบอันแหลมคมไม่ได้ดำรงอยู่อีกต่อไปแล้ว ภาพวาด
ที่แตกกระจายค่อยๆ ถูกซ่อมแซมจนสมบูรณ์ เจ้าอารามเดินออกมา
จากในภาพวาดสู่โลกแห่งความจริง

ซังซังลุกขึ้นยืนช้าๆ สองมือไพล่หลัง มองมันด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก
เจ้าอารามถอนใจว่า

"ดูเถิด...หากสงบเงียบไม่เปลี่ยนแปลงได้จะสวยงามแค่ไหน"

บริเวณนั้นดอกไม้มากมายเบ่งบาน เก้าวลัยมากมายเจริญเติบโต
ต้นไม้มากมายออกงาม เพียงชั่วพริบตาบรรยากาศแห่งวันดีก็หนาแน่น
จนเกินพรรณนาทำให้ผู้คนอึดอัดจนยากหายใจ

หนึ่งเขย็วรู้สึกเหมือนได้อาบสายลมวสันต์และเหมือนกำลัง
จะจมน้ำตายในเวลาเดียวกัน

ซังซังยังคงสองมือไพล่หลัง สีหน้าเฉยเมย ดวงตากลบหรี่เล็กน้อย

ทะเลดอกไม้แห่งฤดูวสันต์อันไร้ขอบเขต ดอกไม้แต่ละดอก
เจตนารมณ์แห่งวสันต์แต่ละสาย ล้วนคือจิตสังหารที่รุนแรงอย่างที่สุด

หนึ่งเขย็วยกธนูเหล็กขึ้น หัวธนูเย็นเฉียบชี้ไปยังเจ้าอารามที่อยู่
ฝั่งตรงข้าม

เจ้าอารามสงบนิ่งมองมันด้วยกิริยาของมือไพล่หลังเช่นเดียวกับ
ซังซังโดยมิได้กริ่งเกรง เพราะมันอยู่บนภพนี้ประดุจ สามารถหนีได้ทุกเมื่อ

ไม่ว่าปฐมธนูสิบสามดอกแข็งแกร่งปานใดก็ยังไม่ถูกมัน

ประตูเหล่านั้นคือรอยแยกในชั้นลมหายใจแห่งฟ้าดิน คือดอกไม้
ที่เบ่งบานท่ามกลางป่าเขาบริเวณนั้น ดอกไม้ทุกดอกคือรอยแยกและ
คือประตู ไม่อาจแน่ใจได้เลยว่าเจ้าอารามจะเข้าประตูไหน

หนึ่งเขวี้ยงมืองั้งตรงข้าม สัมผัสได้ถึงกลิ่นเบาๆ ของสายธนู
มันเหวี่ยงไหลแต่ไม่รู้สึกอะไร

ซังซังวางมือบนไหล่มัน พลังอันอบอุ่นจนถึงชั้นอากาศได้ว่า
เราร้อนถ่ายเทสู่ร่างมัน พลังจิตที่สูญหายไปจนหมดในการเขียนยันต์
ก่อนหน้านี้ฟื้นฟู่ขึ้นมาในพริบตาจนเข้าสู่สภาวะสูงสุด

"หนึ่งเก้าแปดเก้า ศูนย์สามศูนย์เก้า"

ซังซังเอ่ยตัวเลขสองชุดด้วยสีหน้าเฉยชา เช่นเดียวกับการบอก
เส้นทางท่ามกลางหิมะช่วงหลายวันก่อน เช่นเดียวกับการบอกตำแหน่ง
ริมทะเลสาบอันหนาวเหน็บเมื่อหลายปีก่อน และเช่นเดียวกับ
ในเขาหมินซานก่อนหน้านั้นหลายปี

เพียงแต่เสียงนั้นไม่สดใสเยาว์วัยเหมือนวัยเด็กแล้ว อีกทั้งครั้งนี้
ตัวเลขสองชุดของนางค่อนข้างยาวซึ่งแสดงถึงความซับซ้อน เช่นนั้น
ย่อมหมายถึงความแม่นยำที่มากกว่าเดิม

หนึ่งเขวี้ยงไม่ลังเลใดๆ กล่าวให้ตรงกว่านั้นคือมันไม่แม้แต่จะคิด
เช่นเดียวกับที่ทำเหมือนเมื่อก่อน คล้ายเป็นสัญชาตญาณ เล็งไปที่
ตำแหน่งหนึ่งของฝั่งตรงข้ามแล้วปล่อยสายธนู

ลูกระเบิดแหวกอากาศไปโดยไร้เสียง

น่าแปลกที่เห็นชัดว่าสิ่งที่มันเล็งคือต้นไม้ใหญ่ที่ใกล้ล้ม ห่างจาก
ตำแหน่งของเจ้าอารามไกลมาก แต่สีหน้าเจ้าอารามกลับเคร่งขรึมสุดขีด
เงาร่างของเจ้าอารามหายไปจากที่นั่น หายไปโดยสิ้นเชิง นี่คือ

ด้านไร่ระยะ มันเข้าสู่ชั้นลมหายใจแห่งฟ้าดิน และคือด้านวิเวกด้วย
ในเวลาเดียวกัน เพราะไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้ ไม่เหลือแม้แต่สายลม

กระทั่งยามนี้เสียงเวียงของสายธนูจึงค่อยดังถ่ายทอดไปรอบสระน้ำ
วิธีธนูที่ชัดเจนปรากฏเหนือสระน้ำ กลุ่มควันหนาแน่นหมุนวนช้าๆ
ลูกธนูไม่รู้ไปที่ใดแล้ว ต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นยังคงค่อยๆ เอนล้ม
โดยไม่ได้รับผลกระทบใดๆ บนหน้าผาที่ไกลออกไปอีกก็ไม่มีร่องรอยอะไร
เช่นเดียวกับเจ้าอาราม

ธนูดอกนี้คล้ายยิ่งเข้าไปในความว่างเปล่า

ครู่ต่อมา

ในยอดเขาหิมะลูกหนึ่งที่อยู่ห่างออกไปลิบกว่าสี่ปรากฏกว้างของ
เจ้าอารามลอยอยู่กลางอากาศเบื้องหน้าหน้าผา

ลูกธนูดอกนั้นเหมือนแมลงปอเกาะบนหยดน้ำค้าง หยุดอยู่ที่
แขนซ้ายมันอย่างนุ่มนวล

หัวธนูอันแหลมคมแทงเข้าชุดเขี้ยว แม้ไม่ลึกนักแต่มีเลือดไหล
ออกมา

เลือดเป็นสิ่งสกปรกอย่างหนึ่ง ครั้นเป็นสิ่งที่สกปรก ด้านวิเวกจึง
ยากจะดำรงอยู่

เจ้าอารามขมวดคิ้วราวกับคาดไม่ถึงว่าลูกธนูดอกนี้จะแข็งแกร่ง
ถึงเพียงนี้

สามารถยิงทะลุลมหายใจแห่งฟ้าดินเข้าสู่ชั้นของความว่างเปล่า
ไล่ล่ายอดฝีมือด้านไร่ระยะได้ ปฐมธนูสิบสามดอกดอกนี้ของหญิงเซียว
อยู่เหนือด่านแดนเดิมของมันแล้ว

"ดูเถิด ท่านอธิบายเหตุผลมากมายแต่กลับลืมเรื่องเรื่องหนึ่ง
หากท่านต้องการให้ภรรยาดีต่อท่าน ก่อนอื่นท่านต้องมีภรรยา หากท่าน

